

Mai întâi m-a bufnit râsul când am văzut pe ușa unei librării acest anunț: „Nu avem cărțile de la Adevărul!”. „Chiar așa se dau în vânt românii după cărțile de la Adevărul?”, am întrebat-o pe vânzătoare. „Da, numai asta cer...”.

M-am gândit apoi mai serios: pe de o parte, e un lucru îmbucurător că în România cărțile se pot vinde ca pâinea caldă; pe de altă parte, oare cum au ajuns la o astfel de căutare aceste cărți? Sunt convins că oamenii nu le cumpără, în general, ca să le citească. 90% dintre ele cred că decorează, frumos, bibliotecile, iar a le colecționa a devenit un trend. Mulți le cumpără ca și cum ar aduna poze de la gumele cu surprize: să nu ratez Tolstoi-ul de săptămâna asta!

Problema cu aceste cărți (și nu doar cu cele scoase de ziarul „Adevărul”) este că sunt prost făcute și că, în unele cazuri, editorii le aruncă pe piață fără minima decență de a întreba despre drepturile de autor. „Adevărul” a primit o sumedenie de critici pe această temă, a încălcării copyright-ului față de alte edituri și chiar față de traducători; vedeți două exemple [aici](#) și [aici](#) .

Nu știu cu ce ar trebui să compar fenomenul cărților de la „Adevărul”. Cu succesul literaturii de tarabă, Sanda Brown, de la începutul anilor ‘90? Din punct de vedere al calității editoriale, unele cărți măcelărite în acest circuit al bonusurilor pentru ziar se apropie sau sunt chiar sub standardele de atunci. Cu țeapa casetelor video piratate, tot din acea perioadă? În orice caz, cert este că în România se pot vinde cărți. Însă, în condițiile date, ar fi recomandabil ca în acele pachetele să fie puse doar copertele cartonate, cu titlul și numele autorului în caractere aurii. Ar fi mai onest, și rafturile bibliotecilor ar suferi mai puțin...

Autor: [Catalin Sturza](#)